

Polònia, país germà

Agraïments:

A Marta.

Als meus filla, Marçal i Èlia

Als Pingus, per ser l'altre mig equip amb qui hem fet el viatge, amb els que les hem passat putes i amb els que hem rigut però sempre ens en hem sortit amb èxit i espero seguir fent-ho...

I molt especialment...

Al senyor Waclaw Puszczewicz amo del càmping de Kudowa-Zdroj, que ens va fer d'intèrpret, amic, pare, metge, amfitrió i tot el que va caldre en uns moments en que ens calia un amic.

Si algú que llegeix aquest article hi va algun dia, ompliu-lo de petons de part nostra.

Albert Soriano i Remisa

Els que heu fet la mili recordareu que als catalans ens deien “polacos”, suposo que era perquè parlàvem diferent. Segurament perquè som diferents.

Doncs encara que ho trobeu absurd, aquest va ser un dels motius que em va portar a escollir-lo com a destinació de les nostres vacances d'estiu de l'any 2003, perquè em provocava una certa simpatia.

Altres motius van ser la nostra afecció a intentar anar a llocs no massa coneguts, poc massificats; altre motiu va ser el fet de que, feia anys que hi volíem anar-hi, el 2002 no va poder ser perquè vàrem tenir pocs dies (vàrem anar a Slovènia); també s'ha de dir que la meua dona, Marta feia temps que deia que volia anar-hi; també el fet de que Polònia ha tingut la mala sort d'estar entre dos monstres: Alemanya i Rússia (potser és l'únic país al món situat entre dues superpotències) i això ha estat font de moltes de les seves desgràcies, ha estat un territori disputat per tothom; i per últim, al menys a mi em passa, sempre hi ha alguna imatge concreta que em fa dir: jo vull veure-ho, i en aquest cas les imatges eren vàries: veure els darrers bisonts europeus en llibertat al parc de Bialowiecza, veure un vaixell que va per unes vies a Elblag, i veure Auschwitz...

Amb tots aquests sentiments favorables, a més del fet d'estar de vacances, vàrem sortir de Barcelona la matinada del dia 2 d'agost de 2003, amb la nostra malaurada furgoneta vermella (recordeu que se'ns va cremar el 28 de desembre de 2003), amb la intenció de fer uns 1.000 quilòmetres. Amb aquesta intenció vàrem a on ens queien aquests 1.000 kms i el lloc és la frontera franco-alemanya, així doncs vàrem buscar mirar (per internet) càmpings propers a Belfort (França) i vam triar el que per serveis i ubicació ens anava bé. Val a dir que per poder fer aquests 1.000 kms. la Marta i jo vàrem fer una important campanya de mentalització dels nostres fills Marçal i Èlia de 9 i 4 anys respectivament, dient-li's que havíem de passar dos dies sense, pràcticament baixar de la furgoneta, i es van portar molt bé.

Així doncs sortírem de Barcelona a les 05.30 hores de la matinada, nerviosos, i carretera i manta. Paràrem a esmorzar a una àrea de servei francesa, on jo vaig fer una dormideta reparadora de mitja hora. Seguim endavant, dinem passant Lyon, i finalment arribem al càmping ja predeterminat, prop de Belfort, a Romagny,: total 1016 quilòmetres, perfecte. Cansats, amb el cul adormit, però contents.

Al matí següent, sortim del càmping abans d'obrir-lo, i enfilem les fantàstiques autopistes alemanyes, per creuar el país de sud a nord, en diagonal, de sud-oest a nord-est, cap a Berlín, on arribem a mitja tarda, i malgrat ser una gran ciutat encertem amb trobar el càmping a la primera, al càmping Kladow, situat en un barri extern de Berlín però molt ben comunicat amb autobús (X34) amb el centre. Ja hi érem, havíem arribat a la nostra primera destinació de vacances: **Berlín**.

Pensar en el que era aquesta ciutat fa uns anys, en que era la prova de la divisió del món en dos bàndols, entre rics i pobres, bons i dolents..., i el que és ara, és una sensació força estranya, costa molt fer-se una idea que eren dues ciutats en una, que eren dos móns força diferents, orient i occident. Tenint en compte que estant de vacances el contacte amb la gent és molt superficial, el cert és que la sensació d'ordre, amplitud i tranquil·litat eren notables, és fàcil estar-s'hi.

Vàrem visitar la famosa església semi-enderrocada del kaiser Guillem, estranya barreja d'art clàssic i modern, però que componen un conjunt molt atractiu.

A la oficina de turisme que hi ha junt a l'església ens van donar informació i iniciàrem la nostra visita a la ciutat.

Vam visitar tots els tòpics: el Reichstag (parlament), no hi entràrem perquè hi havia molta cua i amés no es podia visitar la cúpula perquè l'estaven netejant. Porta de Brandenburg. Per aquesta zona hi passava el mur però no en queda cap resta, tan sols els espais que ara s'han ajardinat. Junt a la porta de Brandenburg hi havia una curiosa exposició de dotzenes d'ossos (l'ós és el símbol de Berlín) representant tots els països del món i pintats per artistes de cadascú d'ells. L'espanyol estava pintat estil Gaudí.

A la plaça Potsdam amb l'impressionant Sony Center, prop d'allí hi queden dos trams de mur. En veure'l es te una sensació estranya, és com si estiguessin d'obres i haguessin quedat les restes, és impossible imaginar-se el que aquell tros de paret significa.

Seguim caminant fins el "Check-point Charlie", és el lloc on hi havia un dels pocs punts de comunicació entre els dos Berlins, les dues Alemanyes, o s'intercanviaven espies. Ara és una cruïlla de carrers, plena de turistes, amb unes grans fotos d'un soldat soviètic mirant cap a occident i d'un estadunidenc mirant cap a orient i la cabina (reconstruïda) on estava el lloc de control americà. Aquí, una senzilla cruïlla de carrers amb el seu trànsit i la seva gent passejant, costa, encara més imaginar-se que en aquest punt hi havia dos exèrcits, els més potents de la terra, disposats a enfrontar-se a la més mínima. Ara tot això és un record difícil d'entendre i d'explicar als nostres fills, afortunadament. De tornada al càmping ens vàrem anar a banyar a un estany proper. Molt bonic.

Al matí següent vàrem haver d'anar a un hospital doncs en Marçal tenia febre i mal d'orella. Excel·lent atenció. Medicació i seguim viatge mi anem a Potsdam, una ciutat a les afores de Berlín, on hi ha un palau espectacular, on es va signar la lamentable partició d'Alemanya.

Partim cap a Polònia.

Sortim d'Alemanya per Frankfurt an der Oder perquè ens havien dit que l'entrada per Szczecin era molt més difícil per multitudinària i la vàrem encertar, en aquella lloc fronterer de Polònia, per Kostrzyn, no hi havia ningú, llevat d'una benzinera BP i un McDonald's (gran decepció inicial).

Canviem moneda i rebem els primers "Zloty". Busquem un càmping on dormir i el trobem a **Witnica**, estàvem quasi sols. Un bonic i molt "soviètic" càmping junt a un llac o vàrem veure pescar una carpa enorme, descomunal; al matí següent ho intentàrem nosaltres però no ho aconseguirem malgrat pescar-ne varies de petites.

Seguim viatge cap al Nord,

creuant la regió de Pomerania (Nord-oest) plena de llacs i zones humides, que componen uns paisatges molt agradables, passem per una bonica zona de llacs on dinem i seguim cap al nord arribem al parc (a Polònia en hi ha molts) de **Bory Tucholskye** i hi entrem i arribem a Charzykowy un llogarret al centre del parc, amb un pseudo-càmping a la vora d'un llac, petit i animat, hi passem la nit.

Seguim cap al nord i prop d'Slupsk tenim la primera experiència amb les carreteres nacionals poloneses. Que hi passa?, doncs que malgrat ser d'un únic carril en cada direcció, aquest màgicament es divideix en dos depenent del trànsit que hi circuli. Això vol dir que si vas tranquil·lament pel carril i et volen avançar doncs et col·loques cap al voral i ells amb mig cotxe al propi carril i mig al de direcció contrària t'avancen i el que ve en sentit contrari, en veure-ho es tira cap a la seva dreta i màgia, malgrat haver-hi només dos carrils hi circulen tres vehicles en paral·lel. Quan t'hi acostumes és fins i tot divertit.

Arribem a Kluki, una petita vila de pescadors situada junt a l'Slowinski Park Narodowy (Parc nacional Slowinski) que té la particularitat de ser un lloc relaxant, parat en el temps, on les seves cases estan iguals des de fa segles, les pots visitar i veure com es vivia en temps remots, es realitzen diverses teatralitzacions de les activitats rurals de la zona, una bonica visita.

Seguint a la zona nord-oest arribem, per fi, al mar Bàltic, concretament a **Leba**, vila molt turística, sense cap atractiu especial llevat de donar accés al Parc Slowinski. Aquest parc és Reserva Mundial de la Biosfera de la UNESCO des de l'any 1977, inclou una zona de dunes mòbils de fins a 40 metres d'alçada, amb una sorra blanquíssima i finíssima constantment batuda pel vent del nord. És un lloc espectacular, molt especial, amb una lluminositat cegadora, un tros de país totalment diferent de la resta, una mena d'oasi blanc en mig de boscos verds, un lloc inoblidable. Una foto de l'Slowinski la tinc com a fons de pantalla del meu ordinador. Com a curiositat saber que les tropes nazis de Rommel hi van fer maniobres prèvies a la seva ocupació del desert del Sàhara. A Leba els nens van fer un amic, en Bartek, un nen d'11 anys, una excel·lent persona, amb el que ens hem escrit algun cop.

Sortim de Leba direcció el castell de Malbork, però de camí parem a Gdansk, la capital del nord del país, de la zona del bàltic. Inicialment no teníem previst parar-hi però ho vàrem fer i ens va sorprendre. És una ciutat preciosa, a més hi feien unes festes, per la qual cosa la ciutat estava radiant. Té un casc antic d'estil nòrdic, amb cases fetes de maó, amb unes decoracions molt elegants, val la pena passejar-hi. A més és el millor lloc de Polònia per adquirir ambre en totes les seves formes, com a joia en totes les formes inimaginables i per a tots els preus. És un bon record.

Arribem a **Malbork**, localitat amb un immens castell fet de maó, espectacular, és un gran “Exin castillos” amb tots els seus detalls. El castell també és Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO des de l’any 1977. El castell es va començar a construir pels cavallers de l’ordre Teutònic, cap a l’any 1276 i va patir diverses destruccions i reconstruccions fins avui que llueix un aspecte immillorable.

Des de Malbork, seguint cap a l’est, a uns 30 quilòmetres arribem a **Elblag**, una ciutat de l’interior del país, per la que passem i copsem la vida d’una ciutat de mida mitjana, on la gent va al seu “rotllo”, amb àmplies avingudes, botigues i una vida d’absoluta normalitat, a Elblag ens reunim amb els Pingus (la família Pradas-Canela). La particularitat d’aquesta ciutat és de d’ella surt un canal fluvial artificial que porta fins a Ostroda, fins aquí res especial si no fos perquè en el recorregut del canal hi ha cinc ascensors o com se li vulgui dir, que consisteixen en que el vaixell arriba a un punt del canal, a l’inici d’una rampa, en que una mena d’estructura metàl·lica es situa a sota del vaixell i es lliga a aquest, aleshores el conjunt vaixell-estructura comença a pujar per la rampa fins que arriba a dalt de la mateixa i torna a entrar a l’aigua, es deslliga de l’estructura i continua el recorregut. Això ho fa cinc cops, fins a Buczyniec, allà els turistes com nosaltres podem baixar del vaixell i tornar en autocar fins a Elblag. És curiosíssim i estranyíssim. Molt recomanable.

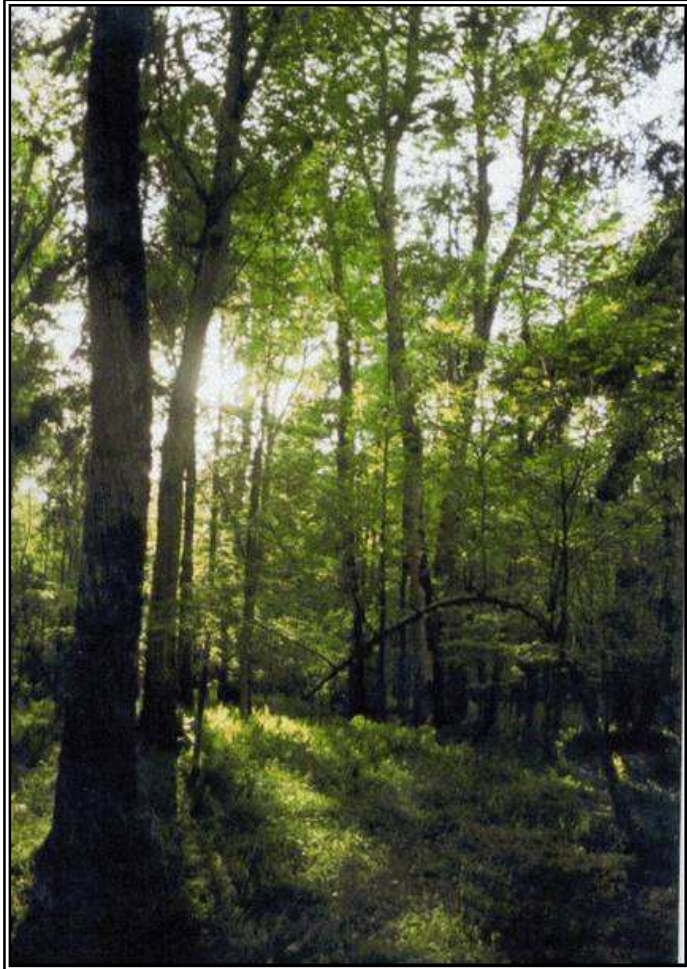

Seguim cap a l’est, passant per Ketrzyn, arribem a l’aïllat raconet de Gierloz. En aquest lloc hi ha una curiositat històrica única: el “**cau del Llop**”. Aquest recinte inclou el conjunt de búnkers de Hitler i tots els seus generals (80 edificis) des d’on es va controlar tota la ofensiva contra Rússia durant tres anys. Les parets dels búnkers tenen fins a 8

metres de gruix, i estan camuflats dins del bosc, tan ben camuflats que els aliats no coneixien la seva existència fins que s’ho van trobar, a més el recinte estava envoltat de 55.000 mines, els jerarques nazis anaven de l’aeroport als búnkers en telecadieres per no tocar el terra!. A més, en aquest lloc, el 20 de juliol de 1944, es va produir un atemptat contra Hitler, en el que van morir dues persones, en va ferir una dotzena, però del que ell va sortir pràcticament il·lès, llàstima, i la mateixa tarda de l’atemptat va poder rebre en Mussolini (vaja parell!!). Sortim d’aquest lloc fantasmagòric i encarem cap al sud, i fem nit a **Mikolajki**, una localitat turística situada en la zona dels grans llacs de Massúria, bonic, verd i acollidor.

Seguint la ruta arribem a un dels “hits” del viatge: **Bialowiecza**. Aquest és un parc que durant segles va ser reserva de caça dels reis, o sigui que en centenars d’anys no hi entrat ningú, la qual cosa vol dir, ni més ni menys, que és un dels pocs llocs d’Europa que es conserva igual que a la prehistòria, és un dels pocs boscos primigènins europeus. En aquest parc només s’hi pot entrar amb visita concertada

amb guia i només es pot fer a peu, en bici o en cotxe de cavalls. Els serveis turístics del lloc només són hotelers, no hi ha càmpings (entesos com a tal) el que et trobes són particulars que et lloguen el seu jardí per acampar-hi. S'ha de dir que el que vàrem triar nosaltres tenia, a part de ser tot gespa, tomes de llum perfectament instal·lades i una petita caseta amb serveis, dutxes i piques on rentar els plats i la roba. Segurament hem estat i estarem en càmpings que llueixen aquest nom i que tenen pitjors serveis.

A l'entrada del parc hi ha un petit zoo amb una mostra de la fauna del parc: bisonts, tarpans (una mena de cavalls arcaics, de color gris-marró, amb una franja fosca que els hi recorre la columna, que només resten a Polònia); senglars, cèrvols i "zubronie", aquest és una bestiesa d'animal fruit del creuament de vaques i bisonts, és una muntanya amb potes amb mides de bisont (pot arribar als 1.000 kilos) pell i caràcter de vaca, espectacular!!!. També, a prop de l'entrada del parc hi ha el bosc dels "Roures Reials", és una zona de bosc amb uns altíssims roures de fins a 50 metres d'alçada i 500 anys d'edat, amb els noms d'alguns reis polonesos. És bonic. Un cop contractats el guia i els dos cotxes de cavalls, entrem al parc, sembla talment l'entrada de Parc Juràsic, una portalada enorme de fusta gris que ens obre la guia, (que era quasi igual de gran), entrem en dos carruatges,

amb els seus conductors (un dels quals portava un braç penjant i aspecte cadavèric) i tirats pels cavalls Dudec i Furka, darrera nostre es tornen a tancar les portes i entrem a la dimensió desconeguda!. El bosc és una autèntica selva, intacte, no es pot sortir dels camins, només mirar i escoltar, i això només ja és apassionant!!. L'espai del parc és compartit entre Polònia i Bielorússia (que en té la major part) i és una autèntica entrada al túnel del temps, és sobrecolridor saber que la natura que t'envolta està absolutament intacta des de fa molts segles, l'esperit ho agraeix.

Aquella nit intentem anar a sopar a algun lloc on serveixin carn de bisont (segons la guia en hi ha) i no ens en sortim, acabem sopant a les furgos, sempre és més econòmic....

Sortim de Bialowiecza, el paisatge fins ara ha estat bàsicament pla, camps llacs, aiguamolls, un relleu molt suau; tota la meitat nord de Polònia son bàsicament planúries.

Enfilem cap a Varsòvia (Warszawa en polonès) i just a mig camí parem a Treblinka, un diminut poble situat al bell mig del no res (possiblement per això ho van escollir)

on es va situar un dels principals camps d'extermini nazis (el segon rera Aushwitz). Això era un camp d'extermini, directament i senzillament, on es van arribar a assassinar fins a 17.000 persones al dia!!!! en els moments de màxima capacitat del camp, la qual cosa vol dir l'assassinat de més de 800.000 jueus, procedents de 10 països europeus, en els 16 mesos en que el camp va funcionar. Això és inimaginable quan hi ets. Ara tan sols hi resten els espais on hi havia l'estació de tren i l'andana, el camí de pujada cap el lloc on hi havia les 13 cambres de gas i els crematoris. A l'espai on aquests estaven, actualment hi ha un monument recordatori central envoltat de 17.000 pedres (algunes amb noms de ciutats, poloneses i no, d'on provenien les persones) que simbolitzen la gent que hi va ser assassinada. Hi ets i et tremolen les cames, hi ets i no t'ho creus, el silenci t'aclapara, els sentiments et poden i plores, jo hi vaig plorar.

Aquella mateixa tarda arribem a **Varsòvia**, i ens instal·lem al càmping Rapsodia (no te res especial llevat que està situat junt a un gran centre comercial, que sempre va bé), des d'on anem al centre en tramvia (que no descarrila ni té accidents). Aquella mateixa tarda visitem el descomunal edifici del Palau de les Cultures, un mastodont de ciment, il·lògic i gris, un edifici de 231 metres d'alçada, 2388 habitacions,... construït per Stalin per demostrar fins on arribaven els seus dominis. Sopem a un restaurant al carrer Reial, estranya sopa vermella i altres coses noves.

L'endemà dediquem tot el dia a voltar la ciutat, al matí anem a un immens mercat (més de 3.000 parades i tots els seus satèl·lits) que hi ha a les rodalies d'un estadi, tot un submon, a preus molt econòmics. És el mercat més gran de l'est d'Europa. Un bon lloc on palpar la Varsòvia com a ciutat de pas entre l'est i l'oest d'Europa.

Arribem a la ciutat vella, que de fet no ho és. Cal tenir present que el 85% de la ciutat va ser destruït durant la segona guerra mundial, primer pels nazis i després pels soviètics, per tant quasi tot el que es pot veure és reconstruït. És més, la destrucció de la ciutat antiga va arribar al 90%, i aquesta es va començar a reconstruir, seguin els antics models que de que es disposava per fotos i quadres, a partir de l'any 1949. Per exemple, si haguéssim estat a la bonica plaça central de la ciutat vella l'any 1945, tan sols hi haguéssim vist un mar de runa amb algunes de les parets dels edificis dels números 34 i 36 dempeus. Sobre això es pot veure un aclaridor vídeo en un petit museu en un dels angles de la plaça. Seguim voltant per la ciutat i fem un dels millors descobriments de Polònia, una mena de restaurants-autoserveis "Mleczny" on mires la carta de la paret, demanes (una mica aleatòriament doncs està en polonès), pagues i ho reculls en una finestreta, menges i te'n vas, tot molt soviètic. Fan un menjar bo i senzill a preus espectaculars: dinem tots quatre per menys de 6€ (Bar Pod Barbakanen, ulica Mostowa 27/29). Per la tarda seguim passejant per capital i ens acostem a l'antiga "Umslaghtplatz" el lloc de l'antic guettho de Varsòvia, des d'on es traslladaven els seus habitants cap a Auschwitz i vol la casualitat que ens trobem al lloc amb un grup de policies jueus, la qual cosa ho més impressionant. Seguim veient monuments a la resistència de Varsòvia tant contra els nazis com els soviètics i acabem el dia en la ciutat vella. Tornem al càmping a sopar i dormir.

Sortim de Varsòvia cap al sud, direcció Cracòvia (Krakow, en polonès), parem a mig camí, a Kielce, en un espectacular concessionari oficial Volkswagen, a buscar un

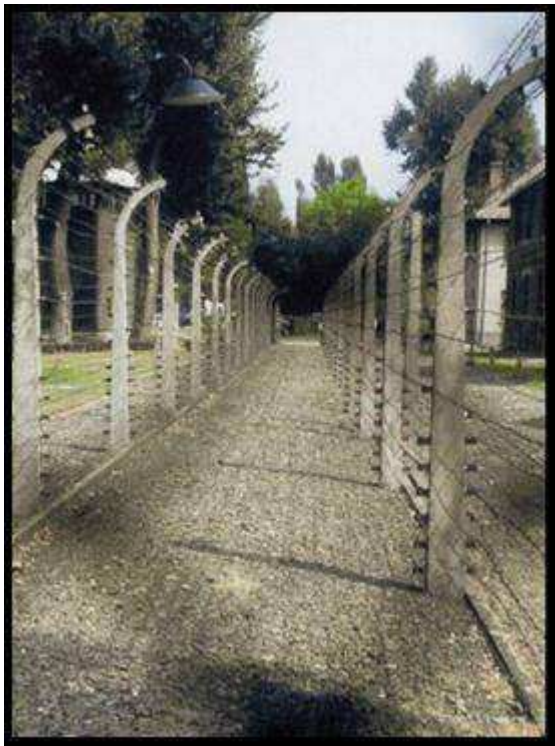
recanvi d'un rodament de la porta lateral de la furgó dels Pingus, que no trobem. Nosaltres aprofitem per fer el canvi d'oli i filtre.

A partir d'aquí canvia el paisatge els plans es converteixen muntanyes i boscos. A mitja tarda arribem a **Cracòvia** i ens instal·lem al càmping Krakowianka, ben comunicat amb el centre.

Al dia següent teníem previst visitar les mines de sal de Wieliczka (15 km. Al sud), però jo em vaig aixecar amb una gastroenteritis de catàleg, fent un esforç arribo a les mines però m'és impossible entrar-hi, em quedo a fora arrossegant-me pels bancs del parc que hi ha a l'entrada de les mines absolutament malalt. La resta de l'expedició visiten les mines que són Patrimoni de la Humanitat.

Aquestes mines de sal gema es coneixen des de fa més de 700 anys i són molt curioses perquè els seus 300 quilòmetres de galeries soterrades inclouen capelles excavades a la roca de sal, sanatoris que aprofiten l'ambient salí. Sortint de les mines tornem al càmping doncs la meua salut no em permet res més, tinc febre, truquem al servei d'assistència en viatge i acabo a l'hospital de Cracòvia en observació per unes hores. Afortunadament ens trobem amb una doctora correctíssima que parla anglès i italià que ens facilita les coses i ens atén de meravella. A primera hora de la nit tornem al càmping. Aquest va ser el primer episodi del que havia de ser una llarga història...

A l'endemà voltem tot el dia per Cracòvia, les meves forces són limitades però la ciutat s'ho val, passegem pel centre històric, la gran plaça central (Rynek Główny), una de les més grans d'Europa, amb un mercat al seu centre i una esbelta catedral on cada hora sona una trompeta (hejnal) que recorda els setges Tàrtars de la ciutat; veiem el majestuós castell Wawel, la principal fortalesa de Polònia on han estat coronats i estan enterrats la majoria dels reis polonesos. El conjunt del Wawel amb el riu Vístula (Wisla, en polonès) als seus peus componen un conjunt formidable. Amb la experiència que portàvem de Varsòvia busquem un altre bar del tipus "Mleczny" (Bar Grodzki, ulica Grodzka 47) i la tornem a encetar, dinem tots quatre per poc més de 5€. A la tarda visitem el barri jueu de la ciutat i acabem tornant a sopar al mateix bar pel mateix preu, és formidable!!.

Ens acomiadem d'aquesta bella ciutat, carregada d'història, i seguim cap al sud, a veure el que no havia d'haver existit mai..., arribem a **Auschwitz** (Oswiecim en Polonès).

El cervell comença a funcionar a pressió, no sé que esperes trobar però se't obren els ulls i vas buscant senyals de no saps ben bé què.

El cervell comença a funcionar a pressió, no sé que esperes trobar però se't obren els ulls i vas buscant senyals de no saps ben bé què.

Seguim les indicacions i arribem al camp, en primer lloc veiem un documental explicatiu (en italià) i entrem al camp..., sorpresa! Ens tornem a trobar al grup de la

polícia israeliana que ens vàrem trobar a Varsòvia, jueus visitant Auschwitz! Quin munt de sensacions, totes elles estranyes.

“Arbeit macht frei” (el treball fa lliure) aquesta irònica frase rebia als que arribaven al camp, possiblement a morir-hi. Visitem els barracots, les impressionants mostres de restes trobades a l’alliberar el camp, muntanyes de sabates, maletes, ulleres, pintes i raspalls, cabell humà (sobre tot de dona), tot un museu de l’holocaust. Els passadissos plens de fotografies dels presos (els alemanys i el seu afany organitzatiu!!...) que majoritàriament moririen en aquell infern, fotos d’homes, dones i nens, amb cares espantades, ulls de por, algunes d’elles amb alguna flor enganxada, possiblement deixada per algun familiar. Actualment és impossible intentar entendre el que hi passava, els barracots són estèticament bonics, de pedra, els arbres grans i verds, el sol..., no ets pot fer una idea de aquí es va assassinar un milió i mig de persones de 27 nacionalitats, dels quals el 90% eren jueus...

De fet, la major part del mite Auschwitz es deu al seu camp annex Birkenau, a uns 3 quilòmetres d’aquest, va ser aquí fins on van arribar milers de persones que eren directament conduïts a les cambres de gas, la mítica imatge de l’enorme portalada per on entraven els trens directament al camp és concretament de Birkenau i no d’Auschwitz.

Birkenau és una enorme extensió de restes, on hi havia més de 300 barracots, dels quals en resten alguns sencers que són visitables, de la resta tan sols resten les xemeneies d’empeus. Birkenau tenia cambres de gas amb capacitat per 2.000 persones a la vegada i cintes transportadores pels cossos, una autèntica factoria de l’horror i la mort, en aquest lloc ara assolellat i verd, hi van arribar a arrossegar-s’hi fins a 200.000 ànimes a la vegada. Al final del camp hi ha les restes de les cambres de gas i els crematoris i uns monuments recordatoris on ens tornem a trobar al grup de la policia israeliana realitzant una cerimònia.

En molts sentits Birkenau és més sobrecolidor que Auschwitz, les seves “alambrades” que ho envolten tot i només veure-les ja et fereixen l’esperit, l’enorme extensió del lloc, l’aspecte de l’interior dels barracots, tot és molt trist.

Caminant per la via de tren que hi ha a l’interior del camp, en el lloc exacte a on arribaven milers de

persones, milers de nens... a morir, hi estava passejant jo, en silenci, mentre els meus fills jugaven al meu voltant. Vaig anar pensant en la gent als que estimo, família, amics i l’enorme sort que tenim de viure com vivim actualment. Et sents absolutament trist i afortunat a l’hora i se’t escapen les llàgrimes.

Fugim (que no marxem) d'Auschwitz – Birkenau i anem a dormir casualment a Wadowice, localitat natal del Papa Joan Pau II, dormim en un altre jardí de casa particular habilitat com a càmping, senzill però bé. Entabano al meu fill dient-li que és en aquest càmping on dorm al Papa quan ve a Wadowice, encara s'ho creu ara...

Seguim cap al sud, cap el riu **Dunajec**. Aquest riu limita Polònia i Eslovàquia i te un recorregut molt vistós per un congost entre muntanyes. Aquest recorregut es realitza en unes barques de fusta de curiosa construcció, conduïdes per un senyor amb vestit típic, és força llarg i el preu inclou el bitllet de tornada en autobús. La tarda resulta divertida, a la Èlia li agafa caca a mig recorregut en barca (ho fa en una bossa), l'autobús de tornada és de quan Stalin encara manava i per arrodonir-ho s'omple de conductors de barques amb els seus vistosos vestits, una imatge força divertida. Ens quedem a dormir en un càmping-casa particular proper.

Sortim de la zona de muntanyes i iniciem el camí cap a l'oest, parem a comprar mel, dinem en un idíl·lic parador de carretera i acabem dormint en un càmping que obren per nosaltres a **Paczków**, un petit poble totalment envoltat per una muralla de 1.200 metres de perímetre i 9 metres d'alçada. Fem la volta i marxem.

Seguim camí fins a Klodzko, una localitat que te la curiositat de que el recorregut turístic que es fa és soterrani!, és un recorregut d'uns 600 metres que enllaça els cellers de les cases del casc antic de la vila i que s'utilitzava per poder fugir en casos de setge, és curiós i sobre tot molt fresc!, la qual cosa un migdia d'agost s'agraeix.

A la tarda del mateix dia, i com a darrera parada a Polònia, arribem el 24 d'agost a **Kudowa Zdroj** una petita localitat, situada a l'extrem sud-oest de Polònia, un lloc bonic entre muntanyes, verd i acollidor, amb balnearis, molt tranquil, agradable de passejar, ens instal·lem al **càmping Osir**, on havien de passar moltes coses....

Després de dinar pugem fins al proper parc de Gory Stolowe, un paratge amb unes curioses formacions rocoses que componen una mena de laberint divertit, on els nens l'Èlia, Marçal i Bruna gaudeixen i juguen alegres, tots menys la Carla, que no es troba bé, comença el martiri.... De baixada del parc la Bruna vomita, potser el dinar no se li ha posat bé, potser les corbes del camí..., però torna a vomitar i ho continua fent fins a la nit, la cosa es complica. La Carla està més estable. Finalment es truca al servei d'assistència en viatge i comença la mobilització, la Bruna s'està deshidratant. Amb la inestimable ajuda del senyor **Waclaw Puszczewicz** l'amo del **càmping Osir de Kudowa-Zdroj**, al qui mai podrem agrair prou tot el que va fer per nosaltres aquells dies. Des d'aquí vagi el nostre record i tot l'agraïment de les dues famílies. Arriba una ambulància al càmping i s'emporten la Bruna a l'hospital comarcal de Duszniki-Zdroj on hi havia de passar quatre dies!.

Ens dividim, el Pingus a l'hospital nosaltres al càmping amb la Carla, a la tarda anem a Czerwna a visitar la curiosíssima capella de Czaszek que es troba totalment decorada amb les restes d'uns 3.000 esquelets humans, però es que sota la capella en hi ha les restes d'altres 21.000 !!, espectacular!. Són les restes dels morts pel còlera i la guerra del segle XVIII. Bastant tètric.

Sortint de la capella la Èlia comença a vomitar i ens salten totes les alarmes!!, amb el suport de l'amo del càmping Osir, mobilitzem immediatament al pediatra dels seus néts que ve al càmping a visitar-la, li recepta unes gotes i un xarop, i es tira dormint tota aquella tarda i nit, li anem donant aigua amb xeringa, però ja no vomita més.

L'endemà anem a l'hospital de Duszniki-Zdroj a visitar a la Bruna que ja està molt millor, tornem a Kudowa on dinem a un bar "Mleczny" tots cinc per 6€, formidable!!, en Marçal no es troba bé..., però aguanta.

Decidim separar-nos i seguir viatge i trobar-nos a l'endemà a Praga (República Txeca).

Finalment el dia 26 d'agost sortim de Polònia, deixant-hi els Pingus (pares i Bruna) a l'hospital de Duszniki-Zdroj.

Aquella mateixa tarda arribem a **Praga**, anem al càmping Motokol, situat al sud de la ciutat, en una illa del riu Moldava, força tranquil. És de difícil accés i te l'inconvenient que per anar a la ciutat sense el teu vehicle has d'agafar una barca del mateix càmping que et porta a l'altra banda del riu, des d'on agafes el metro per anar al centre, però el càmping en sí està bé. Aquella nit en Marçal te febre..., però no passa d'aquí, sembla que estava empatxat.

Estem tot el dia voltant per Praga, la seva preciosa plaça, pont Carles (Karlův most), Carrer Daurat, en Marçal està força cansat, hi ha una mica de mal humor. Finalment, al migdia del dia 27 d'agost, ens truquen els Pingus perquè ja han arribat a Praga, TOTS, i ens trobem per dinar i celebrar-ho a la famosa cerveseria "U Flecku

Pivobar" (Kremencova 11) on ens retrobem tots, encara que les forces de tots plegats no estan en el seu millor moment, ens fa molta il·lusió retrobar-nos sans i estalvis. Després de dinar seguim voltant per la ciutat i observem una estranya plaga de teranyines que envaeix els edificis i baranes de la ciutat. No hi trobem explicació. Seguim passejant fins el barri jueu, sinagoga i cementiri, però tot està tancat, el destí ens empeny cap a casa. Tornem al càmping.

L'endemà ens llevem aviat i sortim a 2/4 de set del matí de Praga i a les 10 arribem a la frontera Txèquia – Alemanya i sorpresa!, ens demanen la vinyeta per poder circular per l'autopista (com la que hi ha a Suïssa) ????. Ni idea del que ens parlaven..., doncs multa de 15.000 corones!!!!. Ens trobem nosaltres, els Pingus i un italià. La indignació ens envaeix. Vàrem entrar a Txèquia per una petita carretera des de Polònia i ningú ens va dir res, hem arribat a la frontera des de Praga per autopista i ningú ens ha dit res, ens sentim en una mena de ratera. Afortunadament el policia de frontera txec fa gala d'una gran "benevolència" i ens permet que en lloc de pagar la multa comprem directament la vinyeta per "només" "1.000 corones txeques, prop de 32€, total quan ja no ens calia per circular per Txèquia, tot una mica surrealista, ens sentim enganyats. Però com que no teníem previst comprar res ja no teníem corones, per tant ens toca canviar moneda en la frontera amb el

conseqüent pagament de comissions, o sigui pagar per pagar. Emprenyats paguem les 1.000 corones i entrem a Alemanya. Parem a dinar i arribem fins **Gendrei**, prop de Dijon, a dormir doncs se'ns acosta una tempesta. És un petit càmping, a la vora d'un riu, finalment la tempesta ens amenaça però no ens cau a sobre.

Darrer dia de viatge, ens aixequem aviat, anem fent per les "autoroutes" franceses i parem a dinar, se'm encén la llum de l'alternador, ens ho mirem i hi ha un terminal dels cables de la bateria fet malbé, l'arreglem i seguim viatge, però el llum continua encès, malament....

Casualitats de la vida, als Pingus també se'ls hi encén la llum de l'alternador però ells si que ho arreglen, nosaltres ens quedem a l'àrea de servei esperant el servei d'assistència en carretera i mentre apareix, en una àrea de servei qualsevol de França ens trobem amb en Pulpillo, el món és un mocador.

Els Pingus decideixen continuar viatge i quedem en trobar-nos al càmping d'Esponellà, per la nostra part un cop vist que no hi ha solució però si bateria marxem i finalment arribem a Esponellà a les 7 de la tarda, després de quasi 7.000 quilòmetres per Europa, cansats però satisfets.

Aquella nit els nens ens fan un ball i un cocktail de fi de festa, amb tot el que hem vist aquest mes i el que ens ha tocat viure, que ara estiguem cantant i ballant en un petit càmping del Pla de l'Estany és poc menys que meravellós.

Fins l'any que ve.....

Albert Soriano i Remisa